

บทนำ

* ทำไมมันต้องกลายเป็นผู้ชาย

บนถนนสายบันเทิงเรืองรมย์ที่สว่างไสวสูงสกาวกว่ากลางวันทั้งที่เป็นยามราตรี ตลอดเส้นทางมีเสียงหัวเราะของผู้คนมากมายที่มึนเมาเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ และเสียงตะโกนคำทอของคนทะเลาะกันแว่วมาไม่ขาดสาย แต่ท่ามกลางความวุ่นวายตรงนั้น ยังมีใครคนหนึ่งที่กำลังเดินห่อไหล่คอคดอย่างไร้เรี่ยวแรงเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอย่างวุ่นวายใจ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เธอต้องคิดฟุ้งซ่านถึงขนาดนอนไม่หลับทั้งคืนมาจากเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง

วันนั้นเซจินกำลังเดินพลางกลั้นน้ำตาหลังจากสะบัดข้อมือหลุดจากเจ้าของคาเฟ่ที่เธอเคยคิดว่าเขาเป็นคนใจดีมาตลอด งานที่รับผู้หญิงเข้าทำงานส่วนใหญ่เป็นงานบริการที่มักต้องข้องเกี่ยวกับผู้ชาย ซึ่งทำให้ถูกกลวงลามอยู่บ่อยๆ แถมค่าจ้างก็ต่ำ ถ้าอยากได้ค่าจ้างสูงๆ ก็มักเป็นงานที่ใช้แรงงาน เธอก็เคยลองไปสมัครมาเหมือนกันเพราะคิดว่าตัวเองมีแรงเท่ากับผู้ชาย แต่ด้วยรูปร่างบอบบางของเธอทำให้ถูกไล่กลับไปตั้งแต่หน้าประตูทุกครั้ง และเธอก็ต้องผิดหวังและเดินคอคดไ้รี่วแรงกลับไปอีกคืน

ในซอยแห่งหนึ่งที่เราเคยเดินหลงเข้าไป มีผู้ชายสองคนรูปร่างสูงใหญ่สวมสูทยืนอยู่หน้าประตู หากมองเผินๆ ก็เหมือนการ์ดทั่วไป บริเวณข้างๆ มีตัวอักษรสามคำบนโปสเตอร์ที่ทำให้เด็กสาววัยสิบแปดที่เพิ่งตงานต้องชะงักผีเท่าทันที

รับสมัครพนักงาน
จริงๆ แล้วเป็นสื่อค่าต่างหาก
(ชาย)

เซจินนวนึกถึงอดีตเมื่อครั้งที่ยังมีพ่อแม่คอยปกป้องเหมือนคนอื่น แต่ตอนนี้เธอต้องกลายเป็นคนที่คอยปกป้องดูแลน้องชายซึ่งเป็นของขวัญจากพ่อ กับแม่ที่บอกเธอด้วยใบหน้าเป็นยิ้มหลังกลับจากไปเที่ยวครั้งนั้น ซึ่งเป็นการไปเที่ยวที่ไม่มีวันจะกลับ

ใบหน้าของเธอที่ดูเหนื่อยล้าจากความยากลำบากในการดิ้นรนกับชีวิตมาหลายเดือนกลับดูมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้ง รอยยิ้มปรากฏขึ้นยามนึกถึงน้องต่างมารดาที่มีใบหน้าที่ฉายแวบคล้ายเธออย่างน่าประหลาดใจ ตอนที่เธอแม่แพ่ท้องจนป่วยหนัก และขณะคลอดแม่ก็ต้องเผชิญกับความเจ็บปวดอันแสนทรมานถึงขนาดไม่สามารถตั้งครรรภ์ได้อีก สมัยเด็กๆ เซจินมักอแงอยากให้แม่มีน้องตามความไร้เดียงสาของเด็ก แต่เมื่อโตขึ้นเธอก็ไม่เคยเอ่ยเรื่องน้องอีกเลย แต่ทั้งพ่อและแม่รู้ดีว่าเธอยังอยากจะมีน้องเมื่อสังเกตเห็นหน้าของเซจินที่เต็มไปด้วยความอิจฉาทุกครั้งเมื่อเห็นเพื่อนๆ ที่มีพี่น้องหลายคน ตอนนี้พ่อกับแม่จะรู้สึกเสียใจที่รับเซฮยอนมาเป็นลูกบุญธรรมเพราะเหมือนเป็นการทิ้งภาระไว้กับเด็กคนเดียวหรือเปล่านะ หรือจะกำลังใส่ใจที่ทั้งน้องไว้ให้อยู่เป็นเพื่อน เพราะเซจินจะได้ไม่เหงาเมื่อต้องอยู่เพียงลำพัง เซจินยิ้มออกมาเพราะคิดว่าต้องเป็นอย่างหลังแน่ เซฮยอนเป็นเหมือนขุมทรัพย์ที่ทำให้เซจินรู้จักความหมายของชีวิตอีกครั้งหนึ่ง หากไม่มีเซฮยอน เซจินอาจจะทำร้ายตัวเองตามท่านทั้งสองไปแล้วก็ได้

เดี๋ยวนี้เซจินไม่ใช่แค่เด็กสาวอายุสิบแปดทั่วไป แต่เธอมีครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ มีบ้านที่ต้องคอยดูแล เธอคิดว่าตึกที่จ้างการ์ดมาเฝ้ารักษาความปลอดภัยตั้งสองคนนี่ ต้องเป็นตึกที่มีความสำคัญมากแน่ๆ นั่น

หมายความว่าค่าจ้างคงไม่ธรรมดาด้วยเช่นกัน

โอกาสแบบนี้ไม่ได้มีมาบ่อยๆ ขาเธอเริ่มสั่น ถ้าพวกเขารู้เข้าล่ะจะทำ
ยังไง เซจินนึกถึงใบหน้าแสนน่ารักของเซฮยอนที่กำลังหลับไหลอยู่ที่บ้าน เธอ
รู้สึกมุ่มมันตั้งใจที่จะทำงานที่นี้มากถึงขนาดยอมตัดผมที่ไว้มานานตั้งแต่เด็ก
เพื่อจะได้ทำงาน ซ้ำไปแล้วสำหรับการหันหลังกลับไปและเธอก็ไม่ยอมกลับไป
มือเปล่าแน่ๆ เซจินนึกถึงช่างเสริมสวยที่มองหน้าเธอพลางบ่นจิ้งจอกด้วยความ
เสียดายเมื่อเธอเอารูปผู้ชายไปให้ช่างตัดผมตัดให้สั้นตามรูป

'ไม่ได้นะ เราจะยอมแพ้ไปเฉยๆ ไม่ได้ นึกถึงเส้นผมที่ตัดทิ้งไปสิ' เซจิน
กระซิบเตือนตัวเองพลางบังคับขาทั้งสองที่กำลังสั่นอย่างรุนแรงให้ก้าวออกไป

1

โปรเจกต์ 'นอร์ซัล'

* การเริ่มต้นแห่งชีวิตจอมปลอม

เซจินพร่ำบอากับตัวเองว่าต้องทำตัวให้กลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อมเหล่านี้ให้ได้ เพราะหากทำตัวหลุกหลิกสอศส่ายส่ายตาอัยากรู้ยากเห็นละก็ คงจะดูเป็นเด็กบ้านนอกแน่ๆ แต่ที่จริงทุกสิ่งทุกอย่างใน 'พลูใต้' เต็มไปด้วยบรรยากาศหรรษาอันมีเสน่ห์ดึงดูดสายตาเซจินซึ่งเป็น 'เด็กดี' ที่รู้จักเพียงแค่ว่าบ้านกับโรงเรียน เพื่อนบ้านและเพื่อนที่โรงเรียนเท่านั้น โชคดีที่เธอแอบหลบตามหลังการ์ดตัวโตเข้ามา ไม่นานคงโดนจับได้จนถูกไล่กลับบ้านไปแล้ว

"เจ้านายครับ เด็กคนนี้มีมาสมัครงาน ผมเห็นหน่วยก้านใช้ได้เลยพามาให้ท่านดูครับ"

"หรือ 'ไหนคูชิ'"

เซจินเครียดและตื่นเต้น แต่ก็ฝืนใจยิ้มออกไปเพื่อซ่อนความรู้สึก คนที่ถูกเรียกว่าเจ้านายนั้นดูอายุยังไม่มาก แถมท่าทางใจดี ทำให้เซจินรู้สึกสบายใจขึ้นเล็กน้อย

"สวัสดิ์ครับ ผมชื่อคิมจินครับ"

"คิมจิน? ชื่อดูน่ากลัวจัง ถ้าใครได้ยินคงจะเข้าใจผิดคิดว่าที่นั่นเป็นไนท์คลับหรืออะไรทำนองนั้น นอกจากชื่อแล้วอย่างอื่นก็ใช้ได้ พรงี้มา

เริ่มงานได้เลยนะ อย่าลืมเอาหลักฐานสำเนาบัตรประชาชนแล้วก็ไปขอใบรับรองสุขภาพไว้ด้วยนะ คงจะได้เอกสารภายในอาทิตย์นี้แหละ" เขารับเธอเข้าทำงานรวดเร็วตามนิสัยใจร้อนของเขา

เมื่อผ่านด่านแรกมาอย่างง่ายดาย เซจินยิ้มแหยๆ พลังมอหน้าเจ้าของร้านซึ่งดูเหมือนจะเริ่มรู้ทันเพราะอยู่ในวงการณ์มานาน เขาเงยหน้าขึ้นมอหน้าเธอแล้วก็รู้ทันที่ว่าเซจินมีเรื่องไม่สบายใจอะไร

"เอ เดียวก่อนนะ อะไรวะ นึกอยู่แล้วเชียว แกมันหน้าเด็กเกินไป นี่แกอายุยังไม่ถึงสามมัย"

เซจินยิ้มแหยด้วยความลำบากใจ

"ไอ้หมอนี่ กล้าเหลือเกินนะที่ก้าวเข้ามาในสถานที่แบบนี้ ไม่เห็นประกาศที่ติดไว้หน้าประตูหรือไง ทีนี้ละคนอายุต่ำกว่าสิบเก้าปีห้ามเข้านะเว้ย แกกลับบ้านไปซะ"

เจ้าของร้านพูดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดแต่เซจินไม่ถอย ถ้าเธอคิดจะถอนตัวกลับไป เธอคงไม่เข้ามาที่นี่ตั้งแต่แรกแล้ว เซจินบ่นหน้าผืนยิ้มบอกกับเจ้าของร้าน

"ถ้าแก้เรื่องหน้าตาได้แล้วจะหมดปัญหาเรีเปล่าครับ"

"อะไรนะ เจ้าหมอนี่ ยังจะกล้าอวดดีอีก ถ้าถูกจับได้ละก็ฉันต้องโดนปิดร้านเลยนะเว้ยรู้รีเปล่า เด็กหล่อๆ อย่างแกนะมีเยอะเยอะถมเถไป ทำไม่ฉันต้องเสี่ยงจ้างแกด้วยละ"

เจ้าของร้านถูกใจกับความกล้าของเซจิน แต่ก็ไม่สามารถรับเธอได้ จึงพยายามอธิบายเหตุผลให้ฟัง

"แหม เห็นเขาก็มีวิธีแก้กันไม่ใช่เหรออครับ จริงๆ แล้วที่ร้านนี่ก็มีคนแบบนี้ที่อยู่ไม่ใช่เหรออครับ หรือว่าที่นี่ไม่มีเส้นหรือบารมีพอ เห็นร้านก็ตกแต่งซะหรูหรา นี่ก็ว่าเป็นร้านของคนใหญ่คนโต ความจริงคงไม่ใช่อย่างนั้นสินะ"

เจ้าของร้านหัวเราะออกมาดังๆ คงเป็นเพราะความอาภัพของเซจิน เซจินเองที่กำลังอกสั่นขวัญแขวนพอเห็นเจ้าของร้านหัวเราะก็นึกว่าเป็นไปตามแผนเลยแอบรู้สึกดีใจ เจ้าของร้านอมยิ้มพลาญพุดกับเซจินด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า

"ไอ้หนู ฉันบอกว่ามันเสี่ยงก็เสี่ยงสิ ฉันขอความกล้าหาญของแกนะ"

แต่เอาไว้โตก่อนแล้วค่อยมา แล้วพี่คนนี้จะขอเลี้ยงใหญ่เลย"

เซจินได้ยื่นเจ้าของร้านปฏิเสธอย่างนุ่มนวลแบบนี้ ทำให้เธอรู้สึกผิดหวังมาก แต่ทันใดนั้นก็มียิ่งโหวกเหวกดังแทรกมาจากด้านนอก สาวๆ กลุ่มหนึ่งกำลังกรูกันเข้ามา

"ไอ้โห วันนี้น้ำดี* จริงๆ แะะ เริ่มต้นได้วันนี้แหละ แงเองก็คงเป็นขาเที่ยว ย่อมรู้สินะว่าธุรกิจประเภทนี้ต้องควบคุมน้ำให้ดีตลอดถึงจะประสบความสำเร็จได้ เห็นการ์ดหน้าประตูใหม่ เจ้าพวกนั้นทำหน้าที่ยื่นกรองน้ำยังไงล่ะ"

เจ้าของร้านซึ่งเป็นคนอัยยาศัยดีเริ่มพูดคุยกับเซจินด้วยความสนิทสนม เซจินพยักหน้ารับว่าเข้าใจแต่อดรู้สึกโหวงไม่ได้ กว่าจะมาถึงจุดนี้เธอต้องยอมหันผมที่พ่อเคยชอบมาก ทั้งยังต้องยอมเอาเสื้อผ้าเก่าๆ ออกมาใส่ ถ้างานนี้ถูกปฏิเสธไป เธอจะมีหน้าไปพบเซฮยอนได้ยังไง เซจินแค่อยากจะทำชื่อของอรรอยๆ ให้น้องกิน ชื่อเสื้อน่ารักๆ ให้น้องใส่ และพาเขาไปเที่ยวสวนสนุกเหมือนคนอื่นเขาบ้าง เธอต้องการทำหน้าที่แทนพ่อกับแม่ก็เท่านั้น

'แต่ขอโทษนะเซฮยอน นี่ก็สุดความสามารถของพี่แล้วนะ'

"งั้นผมไม่รบกวนแล้วนะครับ ขอตัวครับ"

เซจินกลั้นความเสียใจที่พุ่งขึ้นมาจากภายในใจ หันหลังเดินคอตกออกจากห้อง

ทันใดนั้นก็การ์ดที่ยื่นอยู่หน้าประตูก็ส่งเสียงเรียกเจ้าของร้าน

"เจ้านายครับ มีคนถามหาพนักงานชื่อคิมจินครับ ผมบอกเขาไปแล้วว่าไม่มีพนักงานชื่อนั้น แต่เขายืนยันว่าเพิ่งเจอคนชื่อคิมจินที่ทำงานอยู่ที่นี่ และเขายังแนะนำพวกเธอให้มาเที่ยวที่นี่ครับ"

พอได้ยินดังนั้น เซจินก็ตกใจพลางหันหน้าไปทางประตูอย่างรวดเร็ว เห็นสาว ๆ กลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งกำลังโบกไม้โบกมือทักทายเธออยู่อย่างกระตือรือร้น

"ว้าย! ยัยพวกบ้า!" เซจินร้องเสียงหลงออกมาเบาๆ

เรื่องของเรื่องก็คือ หลังจากที่เซจินตัดผมสั้น แต่งตัวเหมือนผู้ชายและกำลังเดินอยู่ที่ฝั่งลำพังนั้น เธอรู้สึกว่ามีสายตาใครบางคนที่กำลังมองตามเธอ

* น้ำดี เป็นคำเปรียบเทียบกับ แสดงว่าคลับหรือไนท์คลับนั้นมีหนุ่มสาวหน้าตาดีมาก

อย่างนำรำคาญและน่าสะอิดสะเอียน ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งในชุดเสื้อผ้าหรรษา กำลังรุมจ้องเซจินอยู่ เมื่อนึกว่าคนอื่นจะเข้าใจผิดคิดว่าเธอเป็นเลสเบี้ยนก็ยิ่งขุ่นลุก เธอคิดว่าต้องแสดงท่าทางรังเกียจให้เห็นชัดๆ เธอจึงทำหน้าเหยียดพยายามไปทางสาวๆ กลุ่มนั้น นึกว่าคงทำให้เธอเหล่านั้นโมโห แต่ผิดคาด พวกเธอกลับหัวเราะคิกคักแถมดูเหมือนจะอารมณ์ดีขึ้นด้วย เซจินได้แต่งกับปฏิกิริยาของพวกเธอ ระหว่างนั้นผู้หญิงที่แต่งตัวหรรษาที่สุดในกลุ่มก็ก้าวเข้ามาหา เซจินพลางยิ้มอย่างยั่วยวน เซจินตกใจจนตัวแข็งกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง

'พวกเธอไม่โหจนต้องเดินมาหาเรื่องเลยหรอ ถ้ามีการตบตีจะทำไงดีละ'

เซจินเริ่มคิดฟุ้งซ่านและจมอยู่ในความกลัว ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็เดินใกล้เข้ามาทุกทีพลางยิ้มยั่วยวนเสน่ห์ ยิ่งทำให้เซจินรู้สึกกลัวมากขึ้น

"คุณคะ ถามอะไรหน่อยสิคะ"

"ฮะ"

เซจินตกใจจนออกเสียงเหมือนคนบ๊อที่เดียว เธอคนนั้นหัวเราะคิกๆ พลังคิดว่าเซจินน่ารักมาก เธอจึงกระซิบถาม

"พวกนั้นนะเป็นเพื่อนฉันเองคะ แต่เรามีเรื่องทะเลาะกันก็เพราะคุณไงล่ะ"

เซจินสงสัยขึ้นมาว่าทำไมพวกเธอต้องทะเลาะกันเพราะเธอด้วย

"เราพนันกันว่าเมื่อตะกี้คุณมองใคร"

เซจินตอบไม่ได้เพราะไม่เข้าใจคำถามของเธอ แต่ผู้หญิงคนนั้นคิดไปเองว่าเซจินคงจะเขินจนตอบไม่ได้จึงโบกมือไปมาแล้วถามต่อ

"ไม่ต้องเขินนะ สรุปว่าเมื่อตะกี้คุณมองฉันใช่ไหมคะ"

มีเครื่องหมายคำถามผุดขึ้นมาในสมองเซจินมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยความมึนงงทำให้เธอพยักหน้ารับกับคำถามของผู้หญิงคนนั้นซึ่งเพียรถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนกว่าจะได้คำตอบที่น่าพอใจ แล้วเธอคนนั้นก็ยิ้มอย่างปลาบปล้ำกับชายชชะที่ได้แล้วหันหลังบอกเพื่อนๆ อย่างอวดๆ

"เห็นมั๊ย ฉันบอกแล้วว่าเขามองฉันยะ ยัยโง่"

ผู้หญิงคนนั้นยังมองไม่เห็นความสับสนที่เกิดขึ้นในสมองของเซจิน จึงหันหลังมามองเซจินอีกครั้งด้วยใบหน้าที่ยิ้มแยมพลังยื่นข้อเสนอด้วยน้ำเสียง

숙첵끼

"คุณทำให้พวกนั้นต้องเลี้ยงเหล่าแล้วละวันนี้ ไปเที่ยวกับพวกเรามั้ยคะ ไม่มีผู้ชายคนอื่นหรอก"

ผู้หญิงคนนั้นเน้นเสียงตรงประโยคสุดท้าย ทันใดนั้นเครื่องหมายคำถามในสมองของเซจินก็ถูกลบไปในพริบตาเดียว แต่กลับถูกแทนที่ด้วยเครื่องหมายตกใจแทน

"นี่คุณเห็นฉันเป็นผู้ชายงั้นหรือ!"

เซจินหัวเราะออกมาดังๆ โดยไม่รู้ตัว นี่เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าการปลอมตัวของเธอประสบความสำเร็จ แต่ผู้หญิงคนนั้นกลับคิดไปอีกทางพลาดทำหน้าบูด พุดด้วยน้ำเสียงสะบัดว่า

"ทำไมละ หรือเพราะคุณอายุน้อยกว่าพวกเรา เราก็ไม่ได้แก่ขนาดอายุห่างกับคุณมากหรอกนะ คิดว่าเราเป็นบ้าหรือไง"

เซจินรีบตอบปฏิเสธอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้า

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่สาวสวยอย่างคุณมองว่าผมเป็นผู้ชายคนหนึ่งเท่านั้นเอง อย่าเพิ่งเข้าใจผิดนะครับ"

นี่เป็นความสามารถพิเศษอย่างหนึ่งของเซจินที่สามารถพูดในสิ่งที่ผู้ฟังอยากฟังที่สุดในเวลาที่เหมาะเจาะ การพูดจาหวานๆ เอาใจใส่ผู้หญิงในสถานการณ์แบบนี้เป็นเรื่องหมูๆ สำหรับเธอ ทำให้สาวเจ้าเซจินจนหน้าแดง

"งั้นหรือคะ ฉันมัวแต่บ้าคิดไปเองสินะ งั้นวันนี้คุณก็จะไปเที่ยวกับพวกเราใช่มั้ยคะ"

เซจินเข้าใจแล้วว่าสถานการณ์เช่นนี้เป็นเรื่องยากและควรหลีกเลี่ยงอย่างยิ่ง มันคงจะแยหากเธอนิ่งเฉย เพราะอาจถูกยัยพวกนี้ลากไปเจอเรื่องร้ายๆ ก็ได้

"คือว่าผมเองก็อยากไปมากเลยครับ แต่พอดีผมต้องรีบกลับไปทำงานแล้วนะฮะ"

สาวคนเดิมยังดีไม่เลิก เธอเกาะแขนเซจินไว้แน่นไม่ยอมปล่อย แถมยังเสนอว่าจะจ่ายค่าจ้างสำหรับวันนี้ให้กับเซจินด้วย แวบแรกเมื่อได้ยินเรื่องเงิน เซจินเกือบตัดสินใจไปกับกลุ่มสาวๆ เหล่านั้นซะแล้ว แต่เธอสามารถเรียก

สติกลับมาและพยายามหาทางเอาตัวรอดให้ได้

"ทำงานที่ไหนเหรอ"

เซจินตกใจกับคำถามที่ยังไม่ได้ตั้งตัวและถ้อยคำที่สนิทสนมนั้น

"ทำงานที่ไหนล่ะ เพราะเพื่อนๆ ฉันก็ยังมาไม่ครบเหมือนกัน เดี่ยวรอให้พวกเขามาก่อนแล้วค่อยไปที่ทำงานคุณพร้อมกันก็ได้ เมื่อคุณไปกับพวกเราไม่ได้ พวกเราก็จะเป็นฝ่ายไปหาคุณเอง"

'อะไรกัน ยัยผู้หญิงเจ้าชู้!'

เซจินก่นดาอยู่ในใจ เหงื่อไหลท่วมตัว

"พลุได้ครับ"

เซจินตอบชื่อร้านที่กำลังจะไปสัมภาษณ์เพราะคิดว่าพวกเธอคงไม่รู้จักแน่นอน

"เราต้องไปแน่ ว่าแต่จะให้เราไปหาใครล่ะ"

เซจินตอบไปอย่างตะกุกตะกัก

"อ้อ...อืม... คิม...คิมจินครับ"

เธอล้ำกึ๋นชื่อจริงที่เกือบจะหลุดปากออกมา แล้วบอกออกไปโดยเว้นคากลางของชื่อไว้ พอพวกหล่อนได้ยินชื่อที่เซจินพูดก็พากันหัวเราะ

"ชื่ออะไรนะเซยที่สุด ลีจินก็มี ยูจินก็มี รัยจินก็ดี แต่ทำไมต้องเป็นคิมจินล่ะ"

"รูปร่างเขาก็เหมาะกับชื่อเหมือนกันนะ ชาวๆ ผอมๆ แล้วยิ่งสูงๆ*"

"นี่เธอ กล้าเอามาเทียบกับคิมจินของเราเหรอ คิมจินคนนี้น้อยกว่าตั้งเยอะนะ"

เซจินผินปั้นหน้ายิ้มอย่างขมขื่นเมื่อเห็นสาวๆ พุดพลาทัววาระกันคึกคัก

"จันเจอกันที่นั่นนะ"

เซจินสาปแช่งนิสัยขี้เกรงใจของตัวเองที่กำลังยื่นใบมือให้กับสาวๆ แล้วก็ต้องรีบหันหลังกลับไปยังพลุใต้เพื่อสมัครงานอย่างรวดเร็ว

เซจินนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมาซึ่งอยากจะลืมเลือนไปมากที่สุด ทันใดนั้นเสียงเจ้าของร้านก็ดังขึ้น

* คิมจิน เป็นชื่อดารารายคนหนึ่งซึ่งมีรูปร่างชาวๆ ผอมๆ สูงๆ

"ดูเจ้านี่สิ พาแขกเข้าร้านทั้งที่ยังไม่ได้สัมภาระงานด้วยซ้ำ ไม่เคยเห็นเด็กแบบนี้มาก่อนเลยนะเนี่ย"

เซจินหันเห็นใบหน้าเจ้าของร้านที่ฉายประกายความประทับใจแม้เพียงแวบเดียว ทันใดนั้นสมองของเซจินก็เริ่มแล่นอย่างฉับไวอีกครั้ง เธอยิ้มออกด้วยความมั่นใจแล้วรีบวิ่งไปหาพวกสาว ๆ ที่มาหาเขาด้วยใบหน้าอับรอยยิ้ม

"แฮม พี่ๆ มากันแล้วเหรอครับ เชิญนั่งทางนี้เลยครับ ไหนๆ ก็มาแล้วอย่าลืมเพิ่มยอดขายให้ร้านเราเยอะๆ ด้วยนะครับ แล้วอย่าลืมใช้ความสวยสดใสของพี่ๆ คัดน้ำในคลับเราให้เป็นน้ำดีด้วยนะครับ"

"แฮม แน่นอนอยู่แล้วจ๊ะ"

เซจินยิ้มเวอร์เกินเหตุพลางเหลือบมองเจ้าของร้านเล็กน้อยพร้อมจิกยิ้มให้โดยไม่สะทกสะท้าน

"เหลือเชื่อจริงๆ เจ้าเด็กคนนี่ ตั้งแต่เกิดมาฉันก็เพิ่งเห็นเด็กใจกล้าขนาดนี้เป็นครั้งแรก"

เจ้าของร้านรู้สึกที่พลังหัวใจด้วยความประทับใจในความกล้าของเซจิน ในที่สุดชีวิตจอมปลอมอันหรูหราของเซจินก็เริ่มขึ้นจนได้

บ้านอันสงบเรียบง่ายงามดั่งบ้านเรือนของชนชั้นสูงในยุคราชวงศ์โชซอน โอบล้อมไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่ที่เขียวชอุ่มสดชื่น อดโฉมหรูหราแบบดั้งเดิม เหลือเชื่อว่ายังมีบ้านแบบนี้หลงเหลืออยู่ในโซลอีก ในบ้านหลังนั้นมีชายวัยชราที่ไว้หนวดเคราสีเงินกำลังนั่งวาดรูปกล้วยไม้บนกระดาษชวาซอนจี ทำให้รู้สึกราวกับกำลังชมละครย้อนยุคเรื่องหนึ่งอยู่

"เมื่อคนเราจากบ้านเกิดไปอยู่ห่างไกล นานๆ เข้าก็เริ่มรู้สึกว่าสิ่งของดั้งเดิมกลายเป็นสิ่งที่คิดถึงที่สุด ความสง่างามของต้นกล้วยไม้ที่ชูช่ออยู่บนกระดาษชวาซอนจีเช่นนี้หาดูได้ยากในปัจจุบัน คนสมัยนี้ชินกับพวกโซฟา มากกว่าจะจินตนาการถึงสิ่งที่ดีที่สุด แต่สำหรับคนโชซอน* แล้วต้องนั่งกับเบาะรองนั่งบนพื้นห้องของตน** ถึงจะสบายที่สุด

* ชื่อเก่าของเกาหลี

** ระบบที่ทำให้ห้องอุ่นในสมัยโบราณ

ชายชราวางพู่กันที่ใช้วาดกล้วยไม้ลงบนที่ฝนหมึก แล้วส่งสายตาไปยังชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มอมยิ้มอย่างไม่อาจคาดเดาได้พลางมองกล้วยไม้ที่ชายชราวาด ใบหน้าที่หล่อเหลาของชายหนุ่มเหมือนดอกกล้วยไม้บนกระดาษ ซึ่งดูอ่อนนุ่มแต่แฝงความแข็งแกร่งเอาไว้ พร้อมทั้งมีกลิ่นหอมมาก เส้นที่ดึงดูดใครต่อใครอีกด้วย

"ลองวาดดูมั๊ยล่ะ"

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินคำชักชวนจากชายชราพลางอมยิ้ม

"ผมยังไม่เคยจับพู่กันเลยด้วยซ้ำ แล้วจะให้ริ้ววาดกล้วยไม้ให้หรือครับ เปลืองกระดาษเปล่าๆ ผมขอแค่ดูที่ท่านทำ เก็บไว้ แล้วนำไปขายให้ได้กำไรเท่านั้นผมก็พอใจแล้ว"

คำตอบของชายหนุ่มดูคลุมเครือเหมือนมีอะไรแอบแฝงอยู่ แต่ชายชราก็สามารถเดาความหมายที่แฝงอยู่ได้ทันทีจึงตอบกลับไปอย่างมีนัยเช่นกัน

"ก็ไม่เชิงหรอกนะ เมื่อเธอเห็นฉันทวาดกล้วยไม้หลายต่อหลายครั้งก็น่าจะวาดเองได้แล้วนะ ฉันทว่าถ้าเป็นคนตาถึงอย่างเธอที่รู้จักเก็บและขาย ก็น่าจะวาดเองได้สบาย"

ชายหนุ่มอาจรู้สึกเฟลกับการถามตอบแบบอ้อมๆ กับชายชรา หรืออาจยิ้มเก่งจนเป็นนิสัยก็ไม่อาจรู้ได้ แต่รอยยิ้มไม่ได้จางหายไปตลอดเวลาที่สนทนากัน เขาหันกลับไปมองภาพกล้วยไม้อีกครั้ง สักครู่ชายชราก็เปิดปากถามชายหนุ่มที่กำลังมองภาพอยู่

"นี่พ่อหนุ่ม เธอไม่สนใจข้อเสนอของฉันทหรือเธอกลับกันแน่"

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองหน้าชายชราซึ่งกำลังส่งยิ้มยั่วอย่างกับพยายามจะกระตุ้นทีริฐของเขา

"น่าจะกลัวมากกว่าครับ"

แม้จะได้คำตอบที่เพี้ยนไปจากเจตนาของตน แต่ชายชรากลับแค่นหัวเราะทุ่มๆ เหมือนสนุกกับปฏิกิริยาที่ได้รับ

"นี่ คนที่จะทุ่มเงินลงไปก็คือฉันท และคนที่จะเสียเงินก็คือฉันท เธอยังจะกลัวอะไร"

"ใช่ว่าการล้มเหลวหมายถึงการเสียเงินเท่านั้นนะครับ"